

JOHN DODO

EL METALL DESCONEGUT

Estrella Polar

JOHN DODO

I EL METALL
DESCONEGUT

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *John Dodo e l'affare del secolo*

© del text i les il·lustracions: Book on a Tree, 2021

Una història de Book on a Tree

www.bookonatree.com

© de la traducció: Xavier Solsona Brillas, 2022

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., 2022

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: gener del 2022

ISBN: 978-84-1389-152-1

Dipòsit legal: B. 19.257-2021

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

CAPÍTOL 1

MISTERI A LA RIBA DEL MAR

Per tradició, cada primer divendres de mes era el Dodo Day.

Començava just després de l'escola, amb un partit de dodobol, i continuava amb un pícnic a la platja de Grandville (si feia mal temps, ens aplegàvem sota la glorieta de Vil·la Dodo).

I a primera hora de la tarda tocava recollir les deixalles

abandonades pels estiuejants més mal educats o arrossegades per la marea fins a la riba del mar. —Caratoies! —va rondinar la Kàtia, mentre carregava un cistell ple d'ampolles i bosses de plàstic—. Què hi ha de divertit, en això de recollir escombraries?

 Si és el moment més divertit del Dodo Day!

 Bah! Això t'ho has inventat tu!

 Quina festa és aquesta, si cada vegada ens fem un fart de pensar sota el sol?

 Però quan és hora de jugar a dodobol bé que no et queixes.

 La veritat és que es queixa igual.

 Recollir deixalles és important: ajuda a mantenir neta la platja...

 ...I a trobar un munt de tresors! Com aquest braçalet!

 No et vull desil·lusionar, però això és un antic mosquetó de veler.

 Ja ho sé. Però també pot ser un braçalet la mar de bonic, oi?

 Rita, es tractava de treure de la platja tota la porqueria possible...

Si te la quedes tota tu, quina diferència hi ha entre la teva habitació i una deixalleria?

Resignada, la Rita va fer el gest de llençar les seves troballes al cistell de la Kàtia, que es va apartar indignada.

—Ei, que aquí va el plàstic, conxo! Si va al rebuig, ves al Dindo!

—El meu sac ja pesa com una muntanya!

—va gemegar ell.

La Gina em va donar un copet de colze:

—Sort que nosaltres hem triat el vidre: per aquí n'hi ha molt menys...

—Feu bé la feina,

eh, nois? —vam sentir que ens deia la veu
del Papa Dodo.

Amb ell hi havia el seu amic Octavi
Formiguer, l'escombriaire: passaven l'estona
mig xerrant, mig recollint objectes i mig
supervisant la nostra feina. En acabar
l'operació, l'Octavi carregaria tot el que
haguéssim recollit al camió de les
escombraries.

Aquell dia hi havia
més deixalles del que
era habitual i la
nostra recerca ens va
portar més lluny d'on
haviem anat mai.
Haviem arribat al

punt més extrem, on l'última llengua de sorra acabava al penya-segat, que a la part de baix estava foradat amb tot de grutes mig submergides. Semblava com si fossin boques enormes que s'empassaven i escopien aigua del mar. Allà no hi havia cap rastre de banyistes. Cap para-sol o tovallola a la sorra.

—Hi ha un munt de vidres d'ampolles... —va advertir la Rita.

—Perquè la marea ha fet que piquessin contra les roques i s'han trencat —va explicar el Papa Dodo—. Aquí les onades són molt fortes.

I per confirmar les seves paraules, una gran onada va arribar rugint, va picar contra les

roques i es va transformar en escuma
borbollejant que ens va portar una lleugera
pluja d'esquitxos.

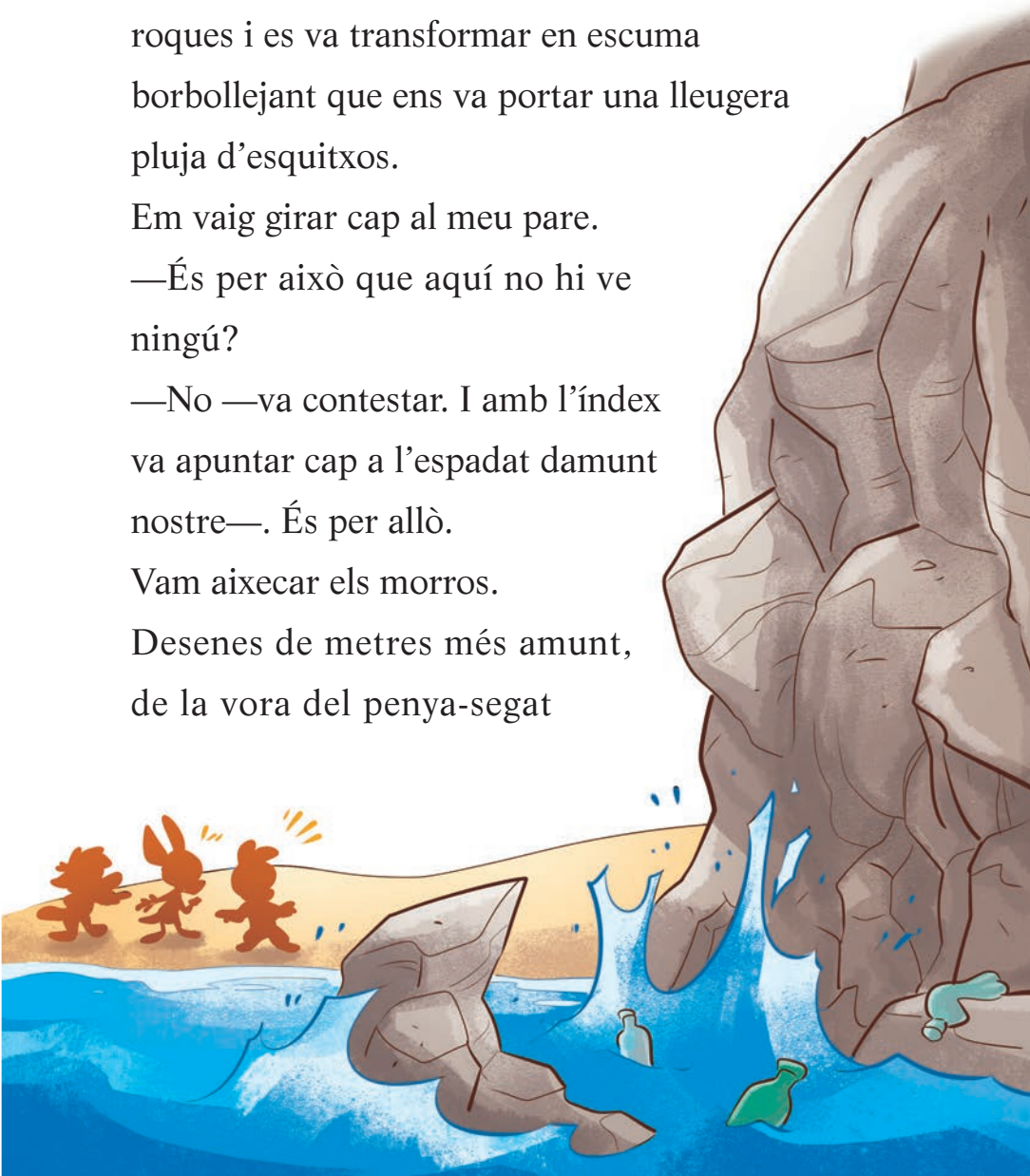
Em vaig girar cap al meu pare.

—És per això que aquí no hi ve
ningú?

—No —va contestar. I amb l'índex
va apuntar cap a l'espadat damunt
nostre—. És per allò.

Vam aixecar els morros.

Desenes de metres més amunt,
de la vora del penya-segat

sobresortia una estructura fosca i
angulosa que recordava un enorme bolet
verinós. La seva ombra tenia un punt
amenaçador.

—La MonstroCorp —va murmurar
l'Octavi.

El Papa Dodo es va girar cap al seu amic.

—Recordes el Jiro, un company nostre de
l'escola?

—Ja aleshores era un abusananos —va
remugar l'altre.

—Qui és aquest Jiro, papa? No me
n'has parlat mai

—vaig dir.

—Ja t'ho
explicaré en

un altre moment —va deixar-ho estar ell—. La platja acaba aquí, i la recollida també.

I va fer mitja volta.

Jo me n'anava cap al Papa Dodo (per continuar preguntant-li) quan el meu cistell

va dringar. La Rita hi havia tirat a dins una ampolleta.

—Caram, Rita —va fer la Gina—, guardes trossos de ferralla i en canvi aquesta no t’interessa?

La curiosa ampolleta, amb acabats daurats i uns estranys filets lligats al tap, va brillar a la llum del sol.

—Bé, a mi m’agraden les coses de coloraines —es va defensar ella—, no les transparents...

—Ei, que bonica!

—va afegir la Kàtia—. D’on l’has tret?

—Estava encallada a
les roques allà baix.
El Fèlix la va mirar
a contrallum.

—Potser
m'equivoco, però
diria que dintre hi ha
un trosset de paper
enrotllat...

Quan ho va sentir, l'Octavi va venir corrents
cap a nosaltres.

—És el mapa del tresor del Capità
Dodoritte!!! SABIA que tard o d'hora
el trobaríem!

El Papa Dodo li va donar un copet
a l'espatlla:

—Vell amic, tinc seriosos dubtes que es tracti d'allò que buscàvem de petits fent broma...

—Però jo sempre t'he dit que era tot veritat!

L'Octavi va demanar al Fèlix que li donés l'ampolleta i va començar a estirar el tap, amb resultats nuls, a banda dels remolins

de sorra que aixecaven

les seves

esbojarrades
voltetes.

Amb
l'expressió
de qui està
acostumat a

les excentricitats del seu amic, el meu pare s'hi va acostar per observar amb deteniment aquell objecte.

—El van segellar amb una goma que té un origen vegetal: diria que es tracta de llet de

cautxú. Per sort, com sempre dic —va afegir, picant-me l'ullet—: si d'enginy vas escàs, als Dodo has de fer cas!

I de l'interior de l'armilla va treure un pot de dissolvent de pintura. En va abocar unes quantes gotes al voltant del tap daurat; després va agafar unes tenalles per

PERÒ COM S'HO FA? F. L.

Et juro que no sé on
les guarda! J. D.

afluixar-lo i el va començar a
descargolar amb cura, fins que
va acabar sortint amb un
sonor POP!

Una dodol·lèsima de segon
després, els meus amics i jo
ens havíem apoderat de l'ampolleta
i l'estàvem sacsejant tots junts.

**Dodimonis, a poc a poc, nois! No deveu
volar que es trenqui, oi?**

**I haver de recollir fragments de vidre a la
platja!**

Ja ha sortit el paperet!

Sembla escrit en un tros de tela...

Deixa-m'ho veure!

Jo primer!

🐭 No, jo!

🐭 Calma, o acabarem estripant-lo en sis trossos!

🐭 Uuuh, hi ha molt de text...

🐭 És un mapa?!

🐭 Està una mica esgrogueït, però...

Em vaig escurar el bec i, en veu alta per sobreposar-la al soroll de les onades, vaig començar a llegir.

MILLOR DIGUES QUE T'AGRADA SER
EL CENTRE D'ATENCIÓ! F. L.

A QUI TROBI AQUEST MISSATGE

Durant el vol inaugural, el meu dirigible patentat es va haver de desviar per culpa d'una tempesta. Després d'una setmana a mercè dels vents, la meva família i jo hem tocat terra en un paratge desolat: tots n'hem sortit il·lesos, si bé en l'aterratge el nostre aparell ha patit danys irreparables.

A banda d'una mena d'oasi on he trobat aigua i fruita per poder subsistir, la resta de l'altiplà és un desert fins on arriba la vista, i per això no ens veiem amb cor d'afrontar un viatge a peu.

Malauradament no tenim ni idea d'on hem anat a parar. La zona sembla inexplorada, no hi ha cap rastre que ens indiqui que estigui habitada. De moment, esperem poder acampar a prop de tot i que és força inquietant.

He escrit aquesta carta amb l'únic material disponible,

la pols d'un metall platejat que sorgeix abundantment de terra, l'he ficat dins l'ampolleta de perfum de la meua cunyada i l'he lligat al petit globus aerostàtic que he pogut construir amb alguns fragments del dirigible. Només em queda esperar que la meua petició d'ajuda arribi com més aviat millor a la civilització, on algú la pugui trobar i llegir a temps.

A aquest algú, juro que estic disposat a compartir l'honor del descobriment d'aquesta terra, que he batejat com a Rodrigua, i fins i tot la seva possessió, com a agraïment per haver-nos rescatat.

I en dona fe,

*Solitario Adalberto
Luitprando Rodrigues*

Hi va haver un silenci, interromput finalment pel Dindo:

—Què volia dir exactament amb «força inquietant»?

—Bé —vaig contestar—. L'escrit està tacat.

Vaig enrotllar el tros de tela sota els ulls esbatanats dels altres.

L'únic que no va mostrar interès va ser

l'Octavi, que va rondinar:

—Jo m'esperava un mapa del tresor vingut del mar... i ves per on és una carta arribada per correu aeri!

—En qualsevol cas
—es va afanyar a
subratllar el Papa
Dodo—, el missatge
va anar al mar, després
d'un llarg viatge per
l'aire...

—I parla d'un lloc
misteriós per compartir
—va afegir el Fèlix.

**Pots comptar, quatre
pedrotes en un lloc perdut!**

**A qui dodimonis li importa el lloc?
És algú que ens està demanant ajuda!**

Com pots saber que no es tracta d'una broma?

No ho sé. Però sí que sé qui ens pot

ajudar a esbrinar si aquesta història és veritat...

No m'ho diguis. Tens un tiet expert en vehicles voladors?

En tinc dos. Però ara pensava més aviat en la tieta experta en anàlisis científiques...

